

XII.

ТРЪГВАНІЕ ПЪРВО.

(Василь и Петръ).

— Нощѣмъ. Легка полегка черна една точка при-
слонена до стѣнѣ-тъ вървеше дебишкомъ съ дълги
крачки. То бѣше човѣкъ. Облѣченъ въ Турскы
дрѣхы, а намѣтнатъ съ дълъгъ жълтиникавъ абѣ,
не за друго само да закрѣе нѣщо що носеше
у себе. Той ся приближава до едниѣ кѣщичкѣ,
спира ся до врата-тъ и зе да ся услушва. Слаба
свѣтлина, коя блъщукаше прѣзъ прозорче-то и
смѣлчена тишинѣ, що владѣеше вѣтрѣ, показваше,
че тамъ има човѣкъ кой-то чякаше другыго.

— Дядо Димо! повыка неизвѣстный полегычка.

Старъ бѣлобрадатъ пригрѣбченъ старецъ излѣзе
завчаскы изъ кѣщи.

— Ты ли си Василе, попыта старецъ-тъ.

— Отвори дядо Димо, — азъ съмъ.

Старецъ-тъ отвори. Василь бърже хвлезе въ
двора и ся скри въ кѣщи.

— Слава Богу, издума старецъ-тъ, като хлѣтна
подирѣ му, додѣ не чухъ гласа ти Василчо, сърдце